

“Mijn leven in een notendop”

Levensverhalen van een aantal bewoners van Vestakker in Middelbeers

Een aantal bewoners van Vestakker in Middelbeers en uit de directe omgeving van het zorgcomplex zijn op bijzondere wijze op de foto gezet. Bij hun portret, dat op 6 november te zien was op een expositie tijdens de viering van het 20-jarig bestaan van Vestakker, stond in eigen bewoordingen hun thema verwoord.

Hun verhalen en bijbehorende foto's zijn naderhand verzameld om tot samenstelling van dit boek te komen.

Fotografie en tekst zijn tot stand gekomen via Michelle Peeters met de hulp van de activiteitencommissie van Vestakker (in het bijzonder Karen Broks) en de familieleden van alle geïnterviewden.

Deuxbleus fotografie
 Michelle Peeters
www.deuxbleus.nl
 Tel. +31 6-44548759

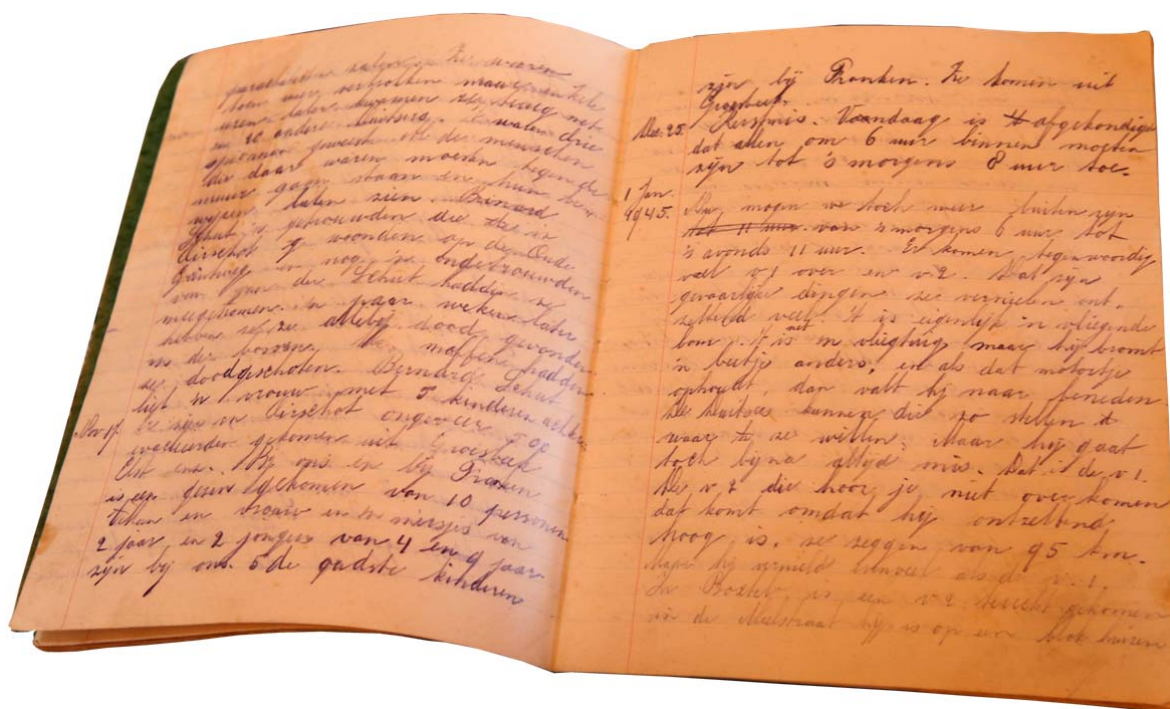

TONNY MULDER-S-VLEMMINX (90)

Tonny Mulders-Vlemminx (inmiddels 91)

Verzetsvrouw Tonny Mulders-Vlemminx die een spectaculair oorlogsdagboek heeft bijgehouden. Op de grote boerderij (tegenwoordig 'De Polsdonk') in Spoorndonk waar ze opgroeide hadden ze een schuilkelder waar ze Canadese parachutisten lieten onderduiken. Er is hard gevochten in de omgeving, vaak stortten er V1-bommen neer, dicht in de buurt, waarbij ze diepe kraters in de grond achterlieten.

Tonny heeft in de oorlog een dagboekje bijgehouden "Dagboekje van de oorlog". Zij was toen 20 jaar oud en heeft alles nauwgezet bijgehouden in een schriftje. Het waren spannende tijden en de V1's (bommen) vlogen zich letterlijk voor je ogen te pletter, evenals Duitse Messerschmidts. "Als het stil bleef wist je dat ze naar beneden vielen".

Ze verzamelden hout en takken om een veilige schuilkelder te maken achter de schuur van de boerderij. Hier hebben heel wat Canadese parachutisten een veilig onderkomen gevonden. Maar ook onderduikers uit het dorp die niet te werk gesteld wilden worden in Duitsland hielden zich hier schuil. Het gezin stelde zich open voor deze mannen en gaven hen te eten. Op een dag kwamen er Duitsers langs die een toilet zochten, waarbij de schuilhut bijna ontdekt werd. Bij ontdekking zouden zowel de onderduikers als het gezin zeker zijn doodgeschoten, dus het was een zeer riskante onderneming.

Als om 18 uur de avondklok in ging moest je binnen zijn. Soms moest ze dan rennen samen met haar vriendinnen om er op tijd te zijn. Haar ouders zijn een keer helemaal in tranen gebleven toen ze te laat kwam. 's Avonds moest ook altijd alles verduisterd worden, anders was de boerderij een makkelijk doelwit voor bommen.

Tijdens de oorlog waren er ook leuke momenten, zoals bijvoorbeeld in 1943 toen drie oudere zussen van Tonny tegelijkertijd trouwden. Alledrie in het zwart. Dit was op zich al een unicum, er werd 3 dagen gefeest op de boerderij.

Al met al waren het heel wat monden (8 kinderen en al die onderduikers) die gevoed moesten worden. Toch heeft niemand honger geleden want er was altijd genoeg te eten op de boerderij. Alles werd zelf verbouwd. Vroeger was het een gemengd bedrijf: men leefde van koeien, varkens, kippen, akkerbouw en boomteelt. En daarnaast kon je natuurlijk levensmiddelenbonnen krijgen.

Na de oorlog hebben ze een beloning uit Canada gekregen uit dankbaarheid, een soort koekblik. De beloning mocht misschien wel niet zo groot zijn maar voor de familie Vlemminx voelde het toch als een groot gebaar dat ze gewaardeerd werden voor hun hulp destijds.

Fragmenten uit het dagboek van de oorlog

10 mei 1940

Vrijdagmorgen om 5 uur. Het zware geronk van de motoren der vliegtuigen en de bommen die tot ontploffing werden gebracht deden mij uit mijn slaap opgeschrikken. Wij spoedden ons allen naar buiten en daar zagen we het. Heel veel Duitse vliegmachines vlogen door de lucht. De Duitsers waren ons land binnengedrongen. Aan de grens wordt al flink gevochten. Het zware geschut van kanonnen en mitrailleurs weerklonk in onze oren. De verschrikkelijke oorlog was uitgebroken, die zoveel mensenlevens kost. 's Morgens was ik naar de H Mis geweest. De Hollandse soldaten waren allen uitgerust om te vertrekken. Ze moesten ergens aan de grens de vijand tegen gaan houden. Het hele land door kwamen parachutisten neerdalen, maar meestal waren ze al doorzeefd met kogels voor ze beneden waren. De Hollandse lieten nog vlug alle bruggen springen, op enkele na. De grote Moerdijkbrug ook niet. De Duitse parachutisten hadden hem al in hun handen en ook Duitsers in Hollandse soldatenkleur, dat men ze maar niet zouden kennen. Er komen tegenwoordig veel V1 over en V2. Dat zijn gevaarlijke dingen, ze vernielen ontzettend veel. 't Is eigenlijk een vliegende bom. Het is net een vliegtuig maar hij broemt een beetje anders. En als dat motortje ophoudt, dan valt hij naar beneden. De Duitsers kunnen dit zo stellen waar ze willen. Maar hij gaat toch bijna altijd mis. Dat is de V1. De V2 die hoor je niet overkomen. Dat komt omdat hij ontzettend hoog is.

25 december. Kerstmis. Vandaag is afgekondigd dat allen om 6 uur binnen moeten zijn tot 's morgens 8 uur toe.

12 mei 1940: f Pinksterdag

Wij wren allen naar de H-mis geweest, maar er was niet veel volk in de kerk, ze waren bang voor de Duitsers, want heel 't dorp was bezet. Op de markt hadden ze een kooi gemaakt waar de gevangenen in zaten. Jan v Overdijk uit Oirschot zat er ook bij.

De Hollandse soldaten hadden veel achter moeten laten, b.v. paarden, wagens, enz. Hier in de straat kwamen de paarden zo maar doorgelopen. Wij hadden ze bij ons in de wei gedaan. Ze hebben er ongeveer een week gelopen. Toen kwamen de Duitsers ze halen.

8 juni 1944

Vannacht zijn er hier in Oirschot overvalwagens gekomen met leden van de Landwacht en van de NSB om de jongens en de mannen in te pikken.

Het eerste waar ze aangingen was bij de notaris, om ongeveer half 5. Twee zonen van hem hebben ze meegenomen. Zo waren ze in het dorp op heel veel plaatsen geweest. In totaal hebben ze er ongeveer 30 meegenomen. Zo waren er nog mannen bij die een vrouw met kinderen achterlieten. Ze keken nergens naar! Ze moesten naar Zeeland gaan werken. 's Morgens om 9 uur zijn ze weer vertrokken.

10 juni 1944

De mannen en jongens die ze donderdagnacht ingepikt hebben zijn allemaal weer teruggekomen. Om reden dat delen van Zeeland ontruimd moesten worden. Uit dankbaarheid zijn we allen gezamenlijk naar den H. Eik geweest om Onze Lieve Vrouw te bedanken.

JAN ADRIAANS (97)

Jan Adriaans (97)

De buren, Piet en Cor, zijn net bij Jan op bezoek. Zij hebben het grootste gedeelte van hun leven naast elkaar gewoond. Ook dochter Corrie is bij het interview aanwezig.

Casanova

Jan Adriaanse is tijdens de eerste wereldoorlog in 1914 te Oostelbeers geboren. Hij is twee keer getrouwd geweest, op 39-jarige leeftijd trad hij voor het eerst in het huwelijksbootje. Vóór zijn huwelijk heeft hij veel vriendinnen gehad (wel 15). Bij een ervan heeft de romance slechts een dag geduurd.

Twee huwelijken

Op 38-jarige leeftijd leerde hij echter zijn eerste vrouw (Barbara) kennen, dit was tijdens de bedevaart op de Weebosch. Ze trouwden en kregen samen 6 kinderen, waarvan het eerste kindje maar 6 weken heeft geleefd. Jan's vrouw overleed in 1971 op 50-jarige leeftijd aan borstkanker. Jan bleef achter met 5 kinderen in de leeftijd van 10-14 jaar. Op 58-jarige leeftijd leert Jan zijn tweede vrouw (Tony) kennen, zij kwam van Culemborg. Hiermee is hij uiteindelijk 36 jaar getrouwd geweest. Tony had zelf een dochter en een zoon die beiden al getrouwd waren. In 1978 is zoon Jan op 19-jarige leeftijd verongelukt en in 1990 is kleinzoon Chris overleden. In 2009 is Tony overleden. Het contact met de kinderen onderling is goed, waar Jan erg blij mee is. Jan heeft in totaal 17 kleinkinderen waarvan er een helaas is overleden. Van zijn tweede vrouw heeft Jan 3 achterkleinkinderen, in juli 2011 is voor Jan zelf zijn eerste achterkleinkind geboren.

Van school af

Jan moest op zijn elfde al van school af om op de boerderij te gaan werken. Als oudste zoon had hij weinig keus, hoewel hij, zoals hij het zelf zegt, graag nog wta doorgeleerd had. Later heeft hij de boerderij overgenomen.

Evacuees

Gedurende de Tweede Wereldoorlog is er een aantal evacuees uit de Betuwe op de boerderij geweest. De Betuwe was onder water gezet en de mensen moesten er weg. Hen werd onderdak geboden en daarvoor zijn deze families hier nog dankbaar om, er is altijd contact gebleven. Als kind vonden ze het er geweldig, ze mochten er wat meehelpen en kinden er volop spelen. Doordat er veel groenten in de tuin stonden was er ook genoeg te eten.

Aan de dood ontsnapt

Jan is aan de dood ontsnapt toen er op 17 september 1944 een Amerikaans transportvliegtuig werd neergehaald door de Duitsers. Hij zag het vliegtuig, dat terugkwam van een dropping, neerstorten en wist zich in veiligheid te brengen in een droge sloot. Het vliegtuig kwam neer in de bossen (Marjan Copal haar bos). Jan (toen 30 jaar) was hier samen met buurman Piet (toen 21 jaar).

Jan's leven bestond uit veel ups en downs maar het is een rijk leven geweest. Helaas laat zijn geheugen hem de laatste tijd in de steek en kan hij zich niet meer de details van zijn lange leven herinneren. Gelukkig zijn zijn kinderen en buren een goede geheugensteun!

Hobbies en reizen

Jan heeft bijna zijn hele leven in een zangkoor gezongen, maar hij is de afgelopen jaren zijn stem kwijtgeraakt. Hij zong tot enkele jaren terug nog weleens op feestjes, vaak voor velen een bekend liedje, namelijk dat hij op 'vrijerspad' gaat. Jan heeft vroeger ook veel gebiljart en op hoge leeftijd ook jarenlang aan koersbal gedaan. Samen met Tony heeft hij jarenlang iedere week gezwommen met verschillende

buurmensen. Op 53-jarige leeftijd heeft Jan zijn rijbewijs gehaald, hij heeft hier tot bijna zijn 90ste verjaardag plezier van gehad. De gezinsleden kunnen zich nog steeds het nummerbord van zijn eerste Dafje herinneren, nl: 96-21-EP. Ze moesten hier met vijf kinderen achterin zitten.

Met zijn tweede vrouw heeft Jan op latere leeftijd nog veel gereisd. Drie keer zijn ze naar Lourdes geweest, waarvan twee keer zelfs met het vliegtuig. Ook reisden ze vele malen naar Oostenrijk waar Jan op 78-jarige leeftijd op de langlaufritten stond en zelfs aan een wedstrijd deelnam. Meerdere keren maakten ze een bootreisje en verscheidene keren zijn ze ook in Duitsland op vakantie geweest.

Momenteel vindt hij het erg leuk om samen met zijn dochters te gaan fietsen op de duofiets. Telkens wordt dan zijn geboorteplaats Oostelbeers aangedaan.

Goede gezondheid

Zijn goede gezondheid dankt Jan naar eigen zeggen veelal aan het feit dat hij altijd buiten was, meestal zonder jas, al was het nog zo koud. Ruim vier jaar geleden is Jan, na altijd op de boerderij gewoond te hebben, samen met Tony op 23 april 2007 op de Vestakker komen wonen. Wonderbaarlijk genoeg waren ze hier vrij snel gewend en hadden het er naar hun zin. Helaas is Tony op 5 januari 2009 overleden, dit heeft Jan veel verdriet gedaan. Erg blij is hij dat het met de kinderen onderling goed gaat en dat ze allemaal met grote regelmaat bij hem op bezoek komen.

Bert Rijnen (84) en Toke Rijnen-van-Esch (86)

Bert en Toke Rijnen die al 57 jaar getrouwd en gelukkig met elkaar zijn. Toke had niet bepaald de broek aan maar het was zoals ze het zelf uitdrukte: 'vader is het hoofd, maar ik ben 't nekske!'. Ze hopen over 3 jaar hun diamanten bruiloft te kunnen vieren. Zeven jaar geleden zijn ze al geïnterviewd n.a.v. hun gouden huwelijk. Het geheim voor hun onverwoestbare band zit hem volgens hen in het feit dat ze hard werken goed hebben kunnen afwisselen met ontspanning via uitjes met de kinderen of door wat rond te toeren met de auto. En daarnaast natuurlijk het feit dat ze alles op eigen tempo hebben kunnen doen op de boerderij. Er werd altijd goed en lekker gegeten, hun recept voor een ijzersterke gezondheid. Bert rijdt nog steeds in een klein autootje. Hij drinkt op tijd zijn borreltje en zit nog steeds in het verenigingsleven, iets wat hij zijn leven lang gedaan heeft. Toke zat bij vroeger bij allerlei sportclubs, zwom regelmatig in het Ottenbad in Eindhoven en nu wandelt ze nog iedere dag rondjes in en om het bejaardentehuis.

Bert en Toke Rijnen hebben zeven jaar geleden hun huwelijk bekroond met een gouden randje. Al vijftig jaar (én tien maanden van de verkering) hadden ze toen al lief en leed met elkaar gedeeld. Al hebben ze naar eigen zeggen weinig leed gekend...

Eerste kus

Toke ontmoette Bert in 1953 op de kermis in Moergestel in een danstent. Ze vertelt met verve over haar

BERT RIJNEN (84) EN TOKE RIJNEN - VAN ESCH (86)

eerste ontmoeting met Bertje Rijnen uit Spoordonk. Ook over de eerste kus op deze avond, bij de boerderij de Heilige Boom was dat, om nooit te vergeten!

De verkeringstijd. Bertje uit Spoordonk op de fiets door weer en wind naar de andere kant van Moergestel waar Toke woonde. Keurig zitten de twee oudjes naast elkaar aan tafel, ze weten het goed te stellen die twee. Toke heeft een geweldig geheugen. Feilloos schudt ze jaartallen uit de mouw alsof het gisteren was. Ze vullen elkaar aan in woord en daad zoals ze dat al 57 jaar doen.

6+6=12

Zowel Toke als Bert kwamen uit een groot gezin met zeven kinderen. Bert zag Toke wel zitten en vroeg haar al snel ten huwelijk. "Ik zeg geen ja tot nieuwjaar!", was het antwoord van Toke. En daar kon hij het mee doen! Het gesprekje met de pastoor volgde een paar weken voor de trouwdatum. Op de vraag aan hoeveel kinderen Toke wilde was het antwoord: "Twaalf. Nou, die pastoor zei: daar hebben we het dan ook niet meer over!" Zes kinderen kwamen er en met de schoonzonen en schoondochter erbij geteld heeft moeder Toke die twaalf nog voor elkaar gekregen ook!

Hun 6 kinderen, aanhang en 14 kleinkinderen (28 man in totaal) komen regelmatig langs en vermaken zich prima.

Trouwen op de dodenherdenking

Bert nam de boerderij van zijn moeder over (zijn vader was al overleden toen Bert zes was). Omdat ze op de dag van de dodenherdenking trouwen mocht van de burgemeester van Moergestel de Spoordonkse fanfare, waar Bert zo'n 60 jaar lid van is geweest) geen serenade komen brengen op hun bruiloft. "Maar een paar dagen naderhand kwamen ze toch in volle getale langs!", aldus Bert.

Vrûger

Als een van de eerste in de buurt kocht Bert een melkmachine. Luiers eerst koken en dan in de wit emaillen wasmachine. De boodschappen werden door Toon van Kasteren aan huis gebracht. Ook d'n Bekker kwam aan huis met brood. Fruit en groenten hadden ze uiteraard zelf. "Weken sla eten in de zomer. Dan weer wortels een paar weken lang, of aardappels, boontjes. Pruimen, noten, peren, appels we hadden het allemaal zelf", aldus Bea (de dochter). Ook de kinderen werden aan het werk gezet.

Reizen

De eerste auto, nadat ze vier jaar getrouwd waren. Een echte Deutsche Kraft Wagen. Ook had het stel een actief verenigingsleven. Bert heeft fanfare Concordia mee opgericht en is zelfs erelid geworden. En Toke weet nog een club waar ze als kind bijzat: de Katholieke Jonge Meisjes Club.

In 1985 heeft enige zoon Frans het bedrijf overgenomen. "Heb je zoveel meiden en maar 1 zoon die dan toch het bedrijf overneemt!", aldus een trotse Bert Rijnen. Door het vele werk op de boerderij duurde het dan ook 25 jaar voordat ze op vakantie gingen. "De eerste keer samen op vakantie was naar Lourdes. Twaalf andere familieleden gingen ook mee. Lourdes nog drie keer, paar keer Rome, Ardèche, Brazilië (dochter Christien werkte daar toen) en Canada naar dochter Jacqueline. In het dagelijks leven wandelden ze veel. Toke is nu slecht ter been en loopt achter een rollator. Toke haalde op haar 78e haar eerste rijbewijs: het scooterbewijs.

Mooiste herinneringen

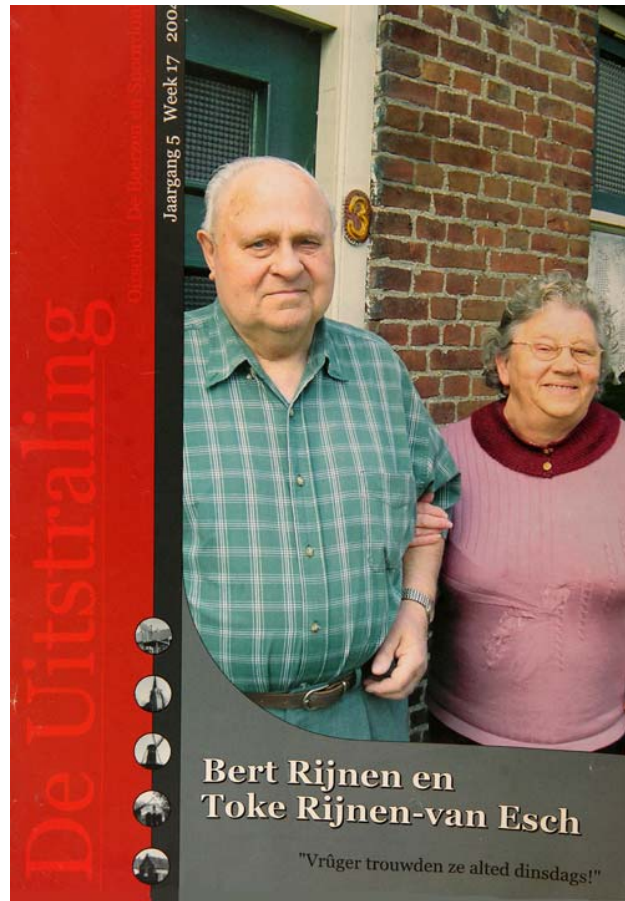
Niet veel tegenslagen, elkaar regelmatig uitgescholden ("je moet niet de hele dag 'schatje' zeggen, dan gaat het fout!", aldus Bert): hadden we weer iets goed te maken! Altijd goed gezond gebleven, zes wereldwonderen op aarde gezet. "We zijn overal geweest, de kinderen en kleinkinderen komen regelmatig langs, dus dan is het toch goed?", zo vertaalt Bert zijn 57-jarig huwelijk in zijn mooiste ervaringen.

Wie is de baas?

Op de vraag wie er nou eigenlijk de broek aan heeft antwoordt Toke: "Vader is het hoofd, maar ik ben 't nekske!"

Oud en vitaal

Bert rijdt op zijn 84^e nog steeds in een klein autootje en Toke wandelt nog regelmatig in en om Vestakker. En hun motto op de vraag hoe ze zo vitaal oud zijn geworden is: "Eet gezond maar vooral ook heel lekker en neem op tijd een borreltje!"

LINA DE BRESSER (88)

Lina de Bresser (88)

Lina de Bresser, die altijd zelfstandig naaister is geweest en zich hiermee ondanks haar lichamelijke beperkingen (een been was langer dan het andere, waardoor ze niet goed kon lopen en 25 jaar geleden is ze zelfs een been kwijtgeraakt) altijd prima staande heeft weten te houden. Ze naaide bij mensen aan huis en maakte daar allerlei kledingsstukken naar eigen ontwerp. Ze kon de naaischool in Oirschot niet afmaken door het uitbreken van WOII. Ook overleed haar moeder tijdens de oorlog, toen zij nog maar 16 jaar oud was, hetgeen een zware druk op het gezin legde. Toen ze zelf kinderen kreeg moest ze ook daar weer veel tijd insteken. Toch heeft ze het naaivak nooit laten schieten en heeft ze tot een jaar terug nog kleren genaaid voor Poolse kinderen. Haar positieve houding valt op, zelfs nu ze een been is kwijtgeraakt is haar reactie: 'het is maar goed dat het mijn arm niet was, dan had ik niet meer kunnen naaien!'

Lina is altijd zelfstandig naaister geweest. Ze kwam bij mensen aan huis om ter plekke naaistukken in elkaar te zetten. Ze maakte eigen ontwerpen en patronen voor bijvoorbeeld jurken, jassen, rokken en broeken. Ze heeft in Oirschot op de naaischool gezeten maar kon daar maar 2 ½ van de 3 jaar volmaken omdat toen de oorlog uitbrak en ze van school moest. Ze heeft van haar 14^e tot haar 16^e op school gezeten, waar ze ook veel kattekwaad heeft uitgehaald met haar vriendinnen. Ze gleed bijvoorbeeld over de trapleuning naar beneden, iets wat toen streng verboden was.

Toen ze trouwde en kinderen kreeg is ze tijdelijk gestopt met naaien en is ze een tijd thuis gebleven om voor de kinderen te zorgen en het huishouden te doen. Haar moeder overleed in de oorlog in 1944 toen ze van de trap viel. Toen ze er ook nog een longontsteking bij kreeg bezweek ze aan haar verwondingen. Het gezin moest toen verder zonder moeder.

Gedurende de oorlog zaten ze vaak in een zelfgefabriceerde schuilkelder onder de grond, vlakbij het ouderlijk huis. De V1's vlogen namelijk in het rond en je wist nooit waar ze precies neer zouden komen.

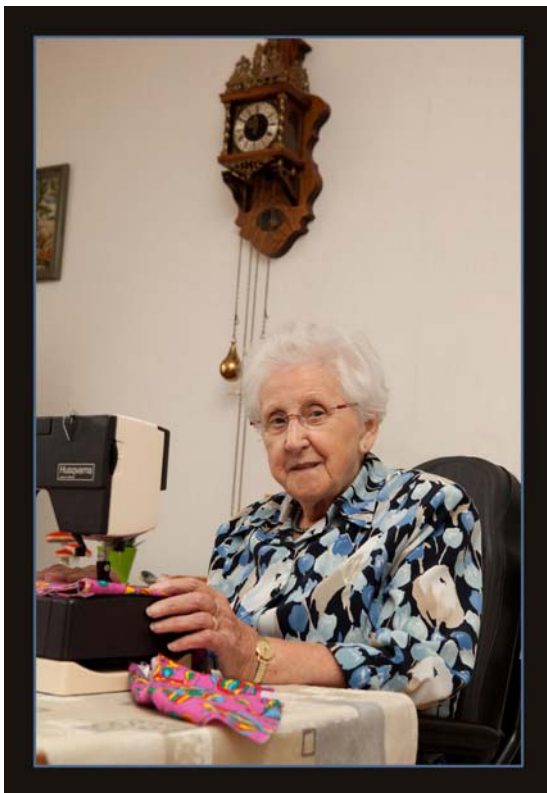
Overall zag je de gaten in de grond zitten op de plekken waar ze neerstortten. Lina kan zich herinneren dat ze een keer in de schuilkelder zaten en dat er toen een losgebroken paard over het bovenluik heen liep. Een enorm kabaal en ze hadden geen flauw benul wat het was! Angstige momenten hebben ze er meegemaakt..

Lina is altijd al slecht ter been geweest. Dat kwam doordat haar ene been 3 cm korter was dan het andere. Maar door deze handicap mocht ze wel naar de naaischool, anders had ze op de boerderij mee moeten helpen. Na haar opleiding heeft ze een hele tijd bij mensen thuis genaaid en een leuke carrière kunnen opbouwen. Zelfs toen ze al in de Vestakker in Middelbeers zat, heeft ze nog een hele tijd kinderkleden voor Poolse kinderen genaaid. Nu gaat dat niet meer, teveel last van de schouder.

Vijfentwintig jaar geleden moest haar linkerbeen afgezet worden, nadat ze al 10 jaar op krukken had gelopen. Met een been redde en redt ze zich echter nog prima en ze gaat bijzonder positief hiermee om. Haar reactie: “Het was erger geweest als ik een arm had moeten missen, want dan had ik niet meer kunnen naaien!”

Haar man is al 11 jaar geleden overleden in 2000. Ze heeft twee kinderen gekregen, een jongen en een meisje. Een derde kind is al na 5 dagen overleden. Ze heeft nu vijf kleinkinderen die regelmatig op bezoek komen.

Haar geheim voor haar enorme fitheid: “hard werken, gezond eten en schouders eronder!”

MIET BAKX (87)

Miet Bakx (87) uit Oostelbeers

Miet Bakx (afkorting van Maria) had een zeer groot gezin met veel kinderen (9 in totaal, waaronder 6 dochters en 3 zonen), hetgeen nog steeds haar dierbaarste bezit is. Haar familie beslaat inmiddels 4 generaties; ze heeft 18 kleinkinderen en 4 achterkleinkinderen.

Miet komt zelf uit een gezin met 10 personen. Ze heeft 4 broers en 3 zussen. Ze woonden in Liempde, waar ze opgroeide op een boerderij omringd door weilanden en korenvelden. Haar ouders waren boer

van beroep en katholiek waardoor ze regelmatig naar de kerk gingen. Ze kan terugkijken op een fijne jeugd en ze had een goede relatie met haar broers en zussen. Miet's broers zijn nu allemaal overleden, haar zussen leven echter nog alledrie! Miet was een 'echte' boerin, in hart en nieren. Dat begon op jonge leeftijd al, toen ze haar vader op de boerderij meehielp. 's Morgens vroeg opstaan en op de fiets naar de wei om te melken, aardappels rapen en bieten dunnen. En in het najaar moesten ze dan weer uit de grond en ingekuuld worden.

Miet heeft haar echtgenoot op de kermis ontmoet. Ze zijn getrouwd en zijn in eerste instantie in Haaren gaan wonen op een klein boerderijtje. Dit bleek te klein om de kost te verdienen, daarom kluste vader bij de leerlooierij. Na een paar jaar kwam er een boerderij vrij op Landgoed Baest in Oostelbeers. Toen ze naar Oostelbeers verhuisden hadden ze 3 kinderen. Daar kwamen naderhand nog 6 kinderen bij: 3 jongens en 6 meisjes in totaal. Ze hebben samen hard gewerkt maar er waren ook leuke momenten. Ze hadden nogal wat aanhang. In de oogsttijd was er altijd wel iemand die hulp bood. Als er dan graan of hooi binnengehaald moest worden waren er altijd wel mensen in de omgeving die kwamen helpen. Later toen de kinderen om de beurt uitvlogen kwamen ze in een rustiger vaarwater. Miet was een ijverige en bezige vrouw die altijd erg sterk was. Haar man was een zachte, aardige vader die voor iedereen tijd had. Het maakte hem niet uit welke taal men sprak, hij praatte met iedereen. Toen ze van de Baest naar het dorp vertrokken waar ze samen een eigen huis gekocht hadden, hebben ze daar samen nog enkele jaren van mogen genieten. Na het overlijden van haar man ging Miet alleen verder. Ook dat heeft ze met hulp van haar kinderen goed doorstaan. In die tijd vulde ze haar uren met handwerken en breien. Ze heeft 19 kleinkinderen en nu al 4 achterkleinkinderen waar ze enorm van geniet. En er zijn er nog 3 op komst. Miet houdt wel van gezelligheid, dus dat komt goed uit met zoveel nakomelingen.

De laatste jaren gaat Miet's gezondheid wel wat achteruit. Dus zoveel als zij voor haar kinderen gezorgd heeft proberen haar kinderen nu voor haar te doen.

AN ROOIJAKKERS (84)

An Rooijackers (84)

An Rooijackers met haar volledig intacte, fotografisch geheugen, wat ze naar eigen zeggen te danken heeft aan het feit dat ze altijd en iedere dag kilo's fruit en groenten gegeten heeft. Ze had een erg groot gezin met 13 kinderen (10 jongens en 3 meiden). Ondanks de grootte van het gezin zijn de kinderen toch harmonieus opgegroeid en was er voldoende aandacht voor iedereen. Ze voedden elkaar als het ware op.

An Rooijackers – Van Korven is geboren en getogen in 't Hoekje in Diessen en groeide op in een groot gezin van 12 kinderen: 8 meisjes en 4 jongens. Er was nog een broertje maar dat overleed als kind aan de gevreesde ziekte kinkhoest. Het enige wat je daarbij kon doen was stomen. An kon goed leren maar doorstuderen was er in die tijd niet bij. Ze moest na de lagere school gaan werken en kwam in het gezin Claassen in Diessen terecht waarvan de moeder ziek was. Daarna ging An werken bij Jan en Jet Kennis, die in de Oude Bosscheweg in Tilburg een lampenwinkel en een smederij hadden. An werkte in de winkel en in het huishouden. Het was daar altijd goed wat ze deed en ze had er een goeie tijd. Zeker ook omdat ze daar Cees ontmoette. Ze was toen 18 jaar. Hij werkte bij Dijkstra Wegenbouw en zat op een wegenwals. Deze moest gelast worden in de smederij van Jan Kennis. An had Cees wel eens gezien op de kermis maar leerde 'die jongen uit Beers' toen pas goed kennen. De familie Kennis kwam later nog regelmatig bij An en Cees in Oostelbeers en hun zoon Leo logeerde er vaak. An was de tweede oudste

van het gezin Van Korven en toen haar oudste zus Miet trouwde, kwam An naar huis om daar te gaan werken. Later werkte ze bij de familie Notenboom in Tilburg, op de Koningshoeven. Ze werkte daar in de keuken en Lien van Oirschot van de Biest deed de was. Het was een groot huis met een grote tuin, langs de Leije.

Toen An van Korven trouwde met Cees Rooijakkers kwamen ze op Gorp en Roover in Hilvarenbeek te wonen. Cees kreeg daar een baan als melkknecht bij de familie Van Puijenbroek. Op Gorp en Roover werden de oudste 2 kinderen geboren: Corrie en Antoon. Ze hadden er een mooie tijd en jaren later gingen ze nog vaak op bezoek bij de familie Witlox, die op Gorp en Roover bleven wonen. Toen vader Rooijakkers naar Canada vertrok ging Cees met An terug naar de boerderij op de Groenewoudsedijk in Oostelbeers, bij landgoed de Baest. De boerderij is van 1927, net zo oud als An Rooijakkers zelf is. Het was de eerste ontginningsboerderij in de omgeving. Er was een waterput en er was geen electriciteit. Dat kregen ze rond 1960 toen Jan, het 8^e kind, geboren was. Men had licht van petroleumlampjes. De was werd met de hand gewassen met een roefel en een stamper en gespoeld bij de regenput. En dan moest je de was nog op de lijn zien te krijgen.

Vader Rooijakkers kwam terug uit Canada omdat hij niet goed ter been was. Wel had hij in Canada zijn rijbewijs gehaald, maar daar heeft hij niet lang plezier van gehad. Hij ging inwonen bij de familie Van Erp, vrienden van Nelly Rooijakkers. Vader Rooijakkers had daar een aparte kamer. Later ging hij naar bejaardenhuis St. Joris in Oirschot, waar hij ook is overleden. St. Joris bestaat in Oirschot dus al veel langer. In totaal vertrokken 5 broers en zussen van Cees nadat ze getrouwd waren, naar Canada: Jan met Corry Roest, Jos met Toos van Erp, Frits met Petra Scheepers, Ida met Bert van Gerwen en Dina met Jan Jansen. Ze werden in de haven van Rotterdam door de familie uitgezwaaid en destijds dacht de familie dat ze elkaar misschien wel nooit meer zouden zien. An Rooijakkers is twee keer in Canada op familiebezoek geweest. De eerste keer samen met Cees en de tweede keer met haar nicht An van Helvert uit Boxtel. Die laatste keer heeft ze nog vergrote foto's van de boerderij meegenomen voor iedere schoonbroer en –zus; van de boerderij waar zij waren opgegroeid. Met schoonzus Ida had An altijd veel contact en Ida belt nog geregeld om te horen hoe het gaat.

An en schoonzus Nelly onderhielden het contact met de familie Rooijakkers in Canada. Als er iets aan de hand was werd An of Nelly gebeld. Vroeger betekende een telefoontje uit Canada óf goed nieuws, zoals een aankondiging voor een bruiloft van een van de kinderen, of juist slecht nieuws, bijvoorbeeld een overlijden of een ernstig ongeluk. Verder werd er eigenlijk niet gebeld, dat was simpelweg te duur! Ook met de twee zussen van Cees; Lucia en Reinilda, die in Maastricht het klooster in gingen, was er regelmatig contact. De zusters Rooijakkers werkten in een kindertehuis bij het klooster en in de keuken. Als er in Maastricht iets te vieren was ging het hele gezin er naartoe, samen met het gezin van Nelly en Frans Smetsers uit Oirschot. Dan was er altijd Limburgse vlaai en veel lekker eten. De kinderen speelden dan met de kinderen van het tehuis. Dat was altijd een heerlijk dagje uit, helemaal naar Maastricht!

Het derde kind, Peter, was de eerste die op de boerderij op het Groenewoud geboren werd. An en Cees kregen 13 kinderen: 10 jongens en 3 meisjes. Op de open zolder werden steeds meer kamers getimmerd. Later werd de huiskamer uitgebouwd met een grote serre en er kwam een aparte keuken.

De boerderij werd uitgebreid met een aantal varkensstallen. De weilanden waren vooral voor de koeien en om te hooien

AN ROOIJAKKERS (84)

Daarnaast werd het land ook verbouwd. Het gezin had een goed inkomen maar er was geen luxe. “Toen de kinderbijslag er kwam hielp dat wel”, aldus An. Het was een tijd van hard werken en veel met de hand doen. An stond om 5:30 uur op om de baby de fles te geven en ging daarna mee melken. Daarna waren er meer kinderen wakker en die moesten eten en worden aangekleed. De boerderij was aan één stuk zodat An en Cees altijd zicht op het huis hadden. Op zondag moest je naar de kerk. An ging dan om 6:30 uur. Dan had ze de baby al de fles gegeven. Je moest nuchter naar de kerk, ook als je zwanger was. Dat vond ze het ergste. Cees moest eerst melken en het vee voeren. Hij ging dan pas later in de morgen naar de kerk.

De kinderen voedden elkaar als het ware op. Ze groeiden op en gingen naar school en de club. Alle kinderen waren gezond, dat hoorde je vroeger niet veel en was dan ook een groot goed. Er waren wel ongelukken met fietsen en brommers en een van de kinderen viel in de schuur vanaf grote hoogte van de trap en was zwaar gewond. Een ander kind verdronk bijna, tot twee keer toe. Cees was niet alleen veehouder en landbouwer maar ook EHBO’er, fietsenmaker en chauffeur. Hij leerde de kinderen ook zwemmen, want met het kanaal in de buurt was dat noodzaak. Bijna 40 jaar geleden ging de boerderij door hooibroei bijna in brand. De brandweer en de burenhulp hielpen de hele nacht mee om het geschroeiide hooi uit de nokvolle schuur te halen. Twee weken later stonk alles nog naar het verbrande hooi. Later werd de Nieuwe Beerze gegraven langs de Groenewoudsedijk en die fungeerde de eerste jaren als privézwembad van de buurt. In de winter kon er ook op geschaatst worden. De buurtkinderen speelden altijd samen en het gazon voor de boerderij deed dienst als buurt- en familievoetbalveld. Tot groot verdriet van An sneuvelden daarbij geregeld bloemperken.

Ze had binnen en buiten altijd veel bloemen en planten staan en als ze ging wandelen plukte ze een bosje bloemen of nam wat takken mee voor in een vaas. Ook ging er menige voetbal dwars door een raam. ’s Zondagsmiddags gingen An en Cees met de kinderen wandelen in de Baest en iedereen kende het landgoed op z’n duimpje. De kinderen bouwden er hutten en er werden bosbessen, bramen, kastanjes en hazelnoten geplukt. Ook werd er vaak gevist in het kanaal of in de Beerze. Er was altijd een grote zandbak op het erf om in te spelen en onder de grote treurwilg hingen twee schommels. Die moesten later plaats maken voor een dubbele garage voor de auto en de vele fietsen van het gezin.

De burenhulp van ’t Groenewoud en de Fransebaan hielpen elkaar altijd vooruit. Landbouwmachines hadden men samen en er werd samen geoogst. An en Cees stimuleerden de kinderen altijd om door te leren, maar niet alle kinderen hadden daar zin in. Het grote gezin had veel nodig. Er was een grote groentetuin en vlees had men ook zelf. Het was veel werk om fruit en groenten in te wekken. Eigen groenten en vlees gingen later de diepvries in. Brood, boter, kaas en eieren werden in grote partijen ingekocht. Op zaterdag werd er soms friet gebakken en soms pannekoeken. Daar was An dan de hele middag mee bezig. Het gebeurde zelden dat iedereen tegelijk at. De één moest eerder weg, de ander was nog niet thuis. An heeft dikwijls verzucht dat de magnetron 20 jaar eerder uitgevonden had moeten worden. En ook de wasmachine. Eerst kwam er een wasmachine die je zelf moest draaien, daarna kwam er een automatische. De wasmachine draaide elke dag een aantal keren. Iedereen moest ook een fiets hebben om naar school te gaan. Zondagse kleding, werkkleren, klompen, laarzen, voetbalschoenen, van alles moest aangeschaft worden. Met sinterklaas moest er voor iedereen iets zijn en ook alle verjaardagen werden met een feestje gevierd. Toen de jongens opgroeiden moesten zij op de boerderij en het land meewerken. De meisjes moesten in en om het huis het werk mee doen. An haalde op latere leeftijd haar rijbewijs en slaagde hiervoor al snel.

De kinderen gingen op zondag geregeld mee naar Diessen, waar moeder Van Korven woonde. Zij was van 1899 en stierf in 1985. Omdat de familie Van Korven op zondag ook bij hun moeder was, was het huis te klein en speelden de kinderen buiten. De familie Van Korven kwam ook altijd met de verjaardagen van An en Cees en dan was daar het huis vol.

Cees overleed op 28 juli 1990 op 68-jarige leeftijd. An was 5 jaar jonger en pas 63. Ze is al 21 jaar weduwe. Ze verhuisde van de boerderij naar een huis in de Postelstraat in Oostelbeers, waar ze 10 jaar woonde. Het viel haar erg zwaar dat ze zonder Cees naar het andere huis moest gaan en veel spullen weg moest doen. Daarna woonde ze 6 jaar in een ouderenwoning aan het Mw. Smulders-Beliënplein in Middelbeers. En sinds het najaar van 2010 woont ze in de Vestakker. Bijna alle kinderen wonen in de buurt en iedere dag komen er wel een paar in de Vestakker. Haar zoon Ad is de enige die verder weg woont, in Wales in Engeland, maar hij komt met zijn gezin regelmatig naar Beers. Dit jaar kwamen ze nog met een volle bus voetballers en supporters van de club van kleinkind Joël uit Wales naar Middelbeers voor een voetbaltoernooi met de Beerse Boys. An Rooijackers zat als eregast op de tribune van Sportpark De Klep. Toen Ad 50 jaar werd, 6 jaar geleden gingen An en de hele familie naar Engeland om dat daar te vieren. Dat liep bijna verkeerd af toen chauffeur Jos zich in een Engelse hoogtemaat vergiste en de bus onder een snelwegviaduct klem reed. Met een provisorisch opgekalfaterde bus en met de schrik er nog goed in haalden we die avond toch nog op tijd het feest!

Met de ouderdom kwamen ook de gezondheidsklachten. Na een borstamputatie vanwege kanker onderging An een ingrijpende kaakreconstructie. Maar kort daarna was ze alweer getuige van het huwelijk van Ron en Moniek. Daarna volgde in Breda een hartoperatie. Ze werd steeds moeilijker ter been omdat heup-, knie- en schoudergewrichten zijn versleten. In relatief korte tijd werd An daardoor afhankelijk van hulp. Maar “boven is alles nog goed”, aldus An.

An zegt dat het altijd hard werken was, thuis of op 'n ander. Dat ze toch nog zo gezond is gebleven komt volgens haar omdat ze altijd veel naar buiten gaat en veel fruit en gezonde kost heeft gegeten. Er staat altijd een raam open in haar kamer, dag en nacht. Ze heeft veel gefietst sinds ze daar tijd voor kreeg en het valt haar zwaar dat ze dat nu niet meer kan. Ze trok er graag op uit met de fiets. De 13 kinderen, 11 schoonzonen en –dochters, 32 kleinkinderen en 5 achterkleinkinderen (alle 5 meisjes) houden haar bij de tijd. An heeft een goed geheugen en weet alles nog te vertellen. Ze doet aan de meeste activiteiten mee en heeft haar vaste kaartclub. De familie Van Korven komt An ophalen als er in die familie iets te doen is. Ze heeft sinds een tijdje een elektrische rolstoel waarmee ze naar buiten kan. In de Vestakker heeft ze het goed naar haar zin en wordt ze goed verzorgd. En er krijgt in De Vestakker niemand zoveel bezoek als An Rooijackers!